

bij de eigenlijke broedplaats op. Hetzelfde zien we bij de lepelaars van de Naardermeer. Jaar in, jaar uit bouwen ze hun groote rietnesten op dezelfde plaats, maar dit voorjaar (1932) ging het er op lijken, dat ze een ander gedeelte van het Zwanewater hadden uitgevonden, om hun jongen groot te brengen. De gekozen plaats was echter te gevaarlijk, het was ondoenlijk om de vogels daar voortdurend te bewaken en de jachtopziener heeft ze toen met een zacht lijntje weer kunnen bewegen hun oude, veilig liggende, gemakkelijk te beschermen broedplaats, op te zoeken. Daar hebben ze nu weer hun nesten betrokken, temidden van de luid krijschende bende kapmeeuwen. Deze kapmeeuwen hebben zich in de laatste jaren, zooals overal elders, onrustbarend vermeerderd en de jachtopziener meent, dat de lepelaars een zichtbaar groeiend tegenzin toonen zoo tusschen de herrie en het rumoer van de kapmeeuwen te nestelen. Hij beschouwt dan ook hun poging, om elders hun tenten op te slaan, als een gevolg van de toename der kapmeeuwen. Het is een zeer netelige kwestie. De kapmeeuwen te beperken door de eieren te rapen, gaat zeer bezwaarlijk, omdat daardoor tevens de noodige rust in de lepelaarkolonie verstoord zou worden. In den polder Waal en Burg op Texel verdrijven de kapmeeuwen de weidevogels en de vischdieven, op Griend kost het zeer veel moeite, om de groote sterns niet de dupe te laten worden van de nauwelijks te verdrijven kapmeeuwen en ook op „de Beer” hebben we te maken met het meeuwenprobleem. We moeten echter vertrouwen hebben in het inzicht van het bestuur van „Vogelbescherming” en „Natuurmonumenten”. Toen indertijd op Texel de geïnterneerde Belgen de kapmeeuwenkolonie in de Muy deden verdwijnen, hebben we dat als een ramp beschouwd. Thans kunnen we het een groot geluk noemen. Alle gunstige factoren voor de lepelaars zijn daar in dezen unieke duinplas aanwezig en indien het terrein in den broedtijd afgesloten blijft en streng bewaakt, dan mogen we de toekomst niet anders dan hoopvol tegemoet gaan. Vogelbescherming is ten slotte uitgegroeid tot een „kunst”, en wat vroeger jaren onmogelijk leek is thans uitvoerbaar. We kunnen de kluten dwingen zich te vestigen op kunstmatig aangelegde eilandjes, de vischdiefjes zijn zeer gevoelig gebleken voor bewaking, rust en veiligheid en het is niet uitgesloten, dat we over eenigen tijd er in slagen ergens een reigerkolonie te „fokken”.

JAN P. STRIJBS.

Scheuchzeria. In het Septembernummer van „De Levende Natuur”, 1932, Jrg. 37, vraagt u wie er de laatste jaren nog *Scheuchzeria* in ons land heeft gezien. Een antwoord daarop is „wij”, want we zagen in najaar 1929 voor het eerst deze merkwaardige plant in een ven op de Theere-heide bij St. Michiels Gestel in N.-Brabant en nu nog geen 3 dagen geleden keken we er eens extra naar uit en zagen talrijke exemplaren in vrucht staan langs hetzelfde ven in de drooggevalen Sphagnumzône. Jammer dat dit prachtige vennetje met een heuvel uit de buurt half dicht is gegoooid, maar verder blijft het gelukkig gespaard en toevallig is juist de beste kant overgebleven wat weer een geluk bij een ongeluk is.

Er zijn stellig meerdere vindplaatsen te vinden aan de vennen, maar het is niet altijd even gemakkelijk, ze te bereiken. We zagen er nog tevergeefs naar uit in Oisterwijk en Schijndel en eveneens in de mooie vennen bij Bleijenbeek in N.-Limburg, waar echter wel vrij talrijk de fijne *Andromeda polifolia* te vinden is en een maand geleden nog zelfs in bloei.

Oegstgeest, Pr. Hendr.laan 9.

E. SOLLEWIJN GELPKE.

D. C. GEIJSKES.

Chineesche Wolpootkrab. Naar aanleiding van het artikel in „D. L. N.” van Juni l.l. over De Chineesche Wolhandkrab, van de hand van Dr. H. C. Redeke, deel ik u het volgende mede:

In de „Leeuwarder Courant” van 23 Dec. 1931 kwam het volgende berichtje voor:

Het Friesch Natuurhistorisch Museum ontving de vorige week twee krabben uit Kollum afkomstig, welke in *zoet* water waren gevangen. Deze soort lijkt veel op de gewone zeekrab, doch de pooten zijn geheel gedeeltelijk omzoomd door een soort kam of borstels. 's Rijks Museum voor Natuurlijke Historie te Leiden deelde desgevraagd mede, dat het hier de „Chineesche Wolpootkrab” betreft, een Oost Aziatische krab, die sedert korten tijd in grooter of kleiner aantal op verschillende plaatsen van ons land en ook in N.-W. Duitsland is waargenomen. Het dier schijnt in Duitsland ingevoerd te zijn en heeft zich vandaar over ons land verspreid.

In tegenstelling met wat Dr. Redeke zegt: „In zuiver *zoet* water is *Eriocheir* bij ons althans tot dusverre nog niet waargenomen”, wordt hier uitdrukkelijk vermeld, dat de dieren in *zoet* water gevangen zijn.

Ook heb ik ze zelf gezien en naar de grootte te oordeelen, waren het wel volwassen dieren; in elk geval was de beharing heel goed zichtbaar.

Zierikzee, 13 Juli '32.

Een lid van de N. J. N.

De tegenstelling komt vermoedelijk hier uit voort, dat Dr. Redeke en de „Leeuwarder Ct.” onder *zoet* water niet precies hetzelfde verstaan en dat half-wassen exemplaren reeds een duidelijke al is het niet zeer lange wol op hun „handen” hebben.

J. Hs.